

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce
RODOKMEN
Johanka Porazilová

Plzeň 2020

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program výtvarná umění
Studijní obor ilustrace a grafika
Specializace Malba

Bakalářská práce
RODOKMEN
Johanka Porazilová

Vedoucí práce: Doc. akal. mal. Aleš Ogoun
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2020

Poděkování

Ráda bych tímto chtěla poděkovat vedoucímu ateliéru panu Doc. akad. mal. Alešovi Ogounovi a asistentce MgA. Andree Uhliarové za jejich skvělé postřehy, které mě vždy posunuly o kus dál, stejně tak jako připomínky mých spolužáků. Také děkuji všem svým profesorům, kteří mě učili v zimním semestru v Portugalsku, především vedoucímu ateliéru profesorovi Fernandovi Amaral da Cunha. A hlavně své rodině bez které by tato práce nemohla vzniknout.

Prohlašuji, že jsem umělecké dílo vypracovala samostatně
a nejedná se o plagiát.

Plzeň květen 2020

.....

podpis autora

OBSAH

1 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	1
2 CÍL PRÁCE.....	2
3 PROCES PŘÍPRAVY.....	3-4
4 PROCES TVORBY.....	5-6
5 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA A POPIS DÍLA.....	7
6 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO A PŘÍNOS PRÁCE.....	8
7 INSPIRACE A KONTEXT PRÁCE V DANÉM OBORU.....	9-11
8 ZÁVĚR.....	12
9 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	13
A) knižní literatura.....	13
B) internetové zdroje.....	13
10 RESUMÉ.....	14
11 SEZNAM PŘÍLOH.....	15-36

„Kde se nudíme lépe než v kruhu rodiny?“

Oscar Wilde

1 TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Jak už to tak bývá, důležité nápady a myšlenky k nám přichází nepozorovaně a v tichosti. Povalují se v naší mysli a nabalují na sebe mnoho dalších myšlenek a plánů, dokud nenabydou rozměrů, které nelze ignorovat a my nejsme nuceni se s nimi vyrovnat. S mnohými takovými myšlenkami skončíme rychle, ale některé nerozklíčujeme za dlouhé roky. Jeden z půvabů který tvorba umělci nabízí je právě fakt, že takovými myšlenkám nemusí čelit pouze ve své hlavě a sám. Že lze skrze tvorbu něco nehmotného převést do materiálního světa a vypořádat se s tím tváří v tvář.

Kde nebo kdy se v mojí hlavě zrodil nápad, abych se ve své práci následující rok zabývala svou rodinou, přesně nevím. Mohu ale odhadovat a tipuji si, že to bylo právě když jsem trávila čas v Portugalsku, kde jsem byla díky Erasmu první semestr tohoto školního roku. Proč? Myslím, že právě ve chvíli, kdy jsem svojí rodinu nechala daleko za sebou, mi tato vzdálenost poskytla odstup, který by mohl být oním posledním impulzem k tomu, abych toto téma ve své hlavě nenechala dál „válet“ bez povšimnutí a vzala věci do svých rukou. Stejně tak se to ale mohlo stát už o měsíc dřív, když jsem se v létě starala o svou babičku, která je již čtvrtým rokem upoutaná k lůžku. Nebo snad když jsem našla fotky svých rodičů z doby když jim bylo dvacet? Nevím jen hádám. A v mysli mám Portugalsko.

Tuším, že pocit který mě přivedl k tomu abych tady teď seděla a psala tuto práci, byl vlastně trochu smutný. Šlo o smutné uvědomění si toho, kolik věcí o svých blízkých nevím. Na základě této negativní úvahy bych se ale nikdy nedopracovala až sem. Stačila jen k tomu, aby byla spínačem pro něco většího. Spustila totiž zvědavost. Začaly mě najednou zajímat ony příběhy z mládí mých prarodičů a zamrzelo mě, že jich znám jen pár. Uvědomila jsem si, že o dětství svých rodičů nevím téměř vůbec nic, ale ráda bych věděla! Stejně jako by mě zajímalo proč umřel můj děda a ještě víc: proč o tom nikdo nemluví? Nebo jak je možné, že mou babičku neměly v oblibě její vlastní děti? Proč se má teta rozhodla stát jeptiškou? A hlavně: co tito lidé mají společného se mnou? Krev mé krve a kost mé kosti?

2 CÍL PRÁCE

Cílem této práce se pro mě tedy stalo, ukojení této zvědavosti. Použití bakalářské práce jako záminky pro otevření témat, o kterých se v naší rodině jinak nemluví. Záminky za kterou jsem mohla skrýt své vtíravé dotazy a jejímž výsledkem nakonec bylo spousta dlouhých příběhů a zajímavých rozhovorů. Co z nich se ale mělo odrazit v mých malbách a co ne, to jsem nemohla naplánovat dopředu.

„Lidi nevidíme jako vidíme domy, stromy a hvězdy. Vidíme je v očekávání, že se s nimi můžeme určitým způsobem setkat, a tím z nich udělat kousek nás samotných.“¹

Věděla jsem ale jistě, že mým záměrem není vytvářet rodokmen sestavený z realistických portrétů členů mé rodiny. Šlo mi především o zachování esence a pocitu který z těchto lidí mám. Přiblížit se k nim skrze příběhy které mi odkryli a doplést tuto pavučinu pomocí svých vlastních vzpomínek. Také již od začátku bylo jasné, že do své práce nemohu zahrnout všechny, vybrala jsem tedy pouze deset z nich a to ty, které jsem někdy za život alespoň jednou potkala a také, kteří jsou mými pokrevními příbuznými.

¹ MERCIER, Pascal. Noční vlak do Lisabonu, Praha: Plus, 2013. ISBN 978-80-259-0036-9. (s. 87)

3 PROCES PŘÍPRAVY

Jak jsem již nastínila pro toto osobní téma bylo nejprve potřeba udělat si čas na lidi, o kterých tato práce měla být. Vyslechla jsem si spoustu příběhů a shlédla jsem závratné množství fotografií (viz Příloha 1), ale jen něco na mě zapůsobilo natolik, že se mé vnímání vůči konkrétním lidem začalo pozmněňovat. Nejdřív jsem si myslela, že aby tato práce něco vyprávěla, musím si zapamatovat co nejvíce informací a pro jistotu jsem si některé rozhovory i nahrávala na magnetofon, abych si je mohla při práci připomenout. Po tom co jsem se ale pustila do tvoření se ukázalo, že cílem byl přesný opak. Právě to co mi utkvělo v paměti (a většinou to nebylo náhodou neboť právě to lidi vyprávěli rychleji, nervózněji nebo na to upínali pozornost více, než na věci ostatní), tak právě to bylo to důležité. Ty nahrávky jsem si nikdy nepustila.

Začala jsem dělat první skici na začátku zimního semestru, když jsem byla v Portu pod vedením profesora na zdejší univerzitě Fernanda Amaral da Cunha. V těchto původních skicích jsem byla ještě velice abstraktní (Příloha 2) a v tomto přednesu se mi celkem dařilo zachytit své pocity věrně. Vzniklo proto spoustu menších skic temperou na papír (tato kombinace mi umožnila pracovat rychle a intuitivně), dokud jsem se neodvážila napsat první plátno.

Ze začátku jsem měla vizi rodokmenu v tom smyslu, že by šlo o menší malby různých velikostí (Příloha 3) poskládaných na stěně podle řádu, který odpovídá tradiční představě o rodokmenu. Na tak malé formáty ale těžko šlo zachytit všechno co jsem si přála. Takže už jsem byla otevřená novým možnostem, když na hodině Painting practise profesor Francisco Laranja přednášel o tom, že lidé mají v podvědomí spojené horizontální formáty s krajinou a ty vertikální s portrétem. Tato nijak zvlášť závratná informace, vyvolala nápad použít formát, který by odpovídal velikosti stojící lidské postavy. Proto jsem po pár pokusech malá plátna opustila a pořídila jsem si plátna větších rozměrů (nemohla jsem rovnou pracovat s plátny finální velikosti kvůli převozu do ČR, zachovala jsem ale poměry a pracovala jsem zhruba na poloviční velikosti) namalovala jsem takto několik pláten (Příloha 4), dokud můj pobyt v Portugalsku neskončil a já se nemusela vrátit zpět.

Nicméně kvůli velikosti obrazu a technické stránce, nešla rychlost a spontaneita kterou papír nabízel, na plátnech napodobit. Malé skici se tak jeví pravdivější než větší a propracovanější plátna (Příloha 5). Další otázkou bylo zda-li se nenabízí pro mou práci vhodnější poloha než tato čistě abstraktní.

„Sdělení nemusíme dobývat z přesného významu jednotlivých znaků, ony často ani přesný význam nemají, ale z tónu celého jazyka díla, z rytmu jeho vět, z modulace. Můžeme rozlišovat jednotlivé druhy promluv, protože některé dílo je textem asi jako novinová zpráva nebo fejeton, některé je jako píseň, u níž rozumíme každému druhému slovu, a jiné je prostě jako hudba beze slov.“²

Po konzultaci s panem profesorem Doc. akad. mal. Alešem Ogounem a naší asistentkou MgA. Andreou Uhliarovou jsme došli k závěru, že i kdyby se mi nakonec podařilo původní skici napodobit, nebyla by tato abstraktní forma pro diváka téměř vůbec přístupná a také, co si myslím já, ještě hůře by se mi při tvorbě rozlišovalo, co do malby přináší má znalost a pocity z dané osoby, kterou se snažím zachytit a co ovlivňuje jen má momentální nálada, která může být další den úplně jiná. Proto jsem se rozhodla, že ve finální verzi propojím původní nápad s realistickými prvky, a převážně formou indexů budu odkazovat ke konkrétním osobám.

² TŘEŠTÍK, Michael. Umění vnímat umění guerilla writing about art, Praha, 2011. ISBN: 978-80-87079-15-7. (s. 50)

4 PROCES TVORBY

„1. března 2020

Po 13 dnech je konečně tady. Dorazil mi balík s plátnem a rámama. Oficiální začátek mé baka práce. Začala jsem hned, ta příprava je celkem dost náročná fyzicky. Moje ruce už jsou sedřeny v některých místech do masa a já napla jen 3 rámy. Stejně mi to ale dodává pocit uspokojení, je to začátek procesu, zrození těch děl, patří to k tomu. Samo sebou mi při týchle manuální činnosti, kdy je hlavu netřeba, zaměstnávají mozek jiný myšlenky. Začíná mě trápit jestli to zvládnou. Začínám mít o sobě i tomhle podniku velký pochyby. Jenže tohle napětí a očekávání k tomu procesu taky patří, vím to a tak pokračuju dál.“ -zápis z mého deníku

Díky nabídce od naší fakulty jsem využila možnost zažádat si o grant, skrze který mi fakulta poskytla kvalitní materiál pro mou práci, za což jsem velice vděčná. Ze začátku vše trochu zkomplikovala karanténa, ale díky tomu, že nejsem až tak závislá na prostorech našeho ateliéru, mohla jsem v přiměřených podmínkách tvořit doma a prezentovat svůj postup vedoucímu ateliéru skrze online konzultace.

Prostor domova mi poskytl příjemně inspirativní prostředí v souvislosti s mým tématem, ale zároveň přinesl riziko, že podlehnu tomu, že se formy a barvy mě tak blízkého okolí začnou prolínat do obrazů. V jisté míře se to i stalo, ale naštěstí jsem se před dokončením (na doporučení vedoucího ateliéru) přesunula do školy a díky časovému odstupu a jinému prostředí jsem měla možnost obrazy domalovat a nepatřičné věci odstínit.

Celou dobu jsem se snažila na dílech pracovat přímo v podobě ve které budou vystaveny a postupně jsem je dotvářela, přičemž jsem sledovala jak na sebe vzájemně působí. Abych pravdu řekla, pracovat na něčem takto komplexním byla pro mne nová zkušenost a není proto divu, že jsem konkrétní uspořádání nakonci přeci jen musela změnit. Díla byla v některých částech příliš „těžká“ a upoutávala divákův pohled více než bylo nutné, zatímco v jiné části divákův zrak neměl kde spočinout.

Stejně tak jako u všech svých příbuzných nemám pocit, že je znám všechny stejně dobře, tak ani plocha plátna není pokryta u všech obrazů stejnou měrou. Využila jsem tímto způsobem neutrální a přesto sepecifické barvy a povrchu lněného plátna, které se sice technologicky tolik nehodí k temperě, nicméně dává mým obrazům, jedinečná místa ticha, jaká bych s jiným materiálem těžko napodobila.

„A co by nebylo jimi samotnými to by pozměnila v dokonalé ticho. Někdy když v sobě nacházím ještě zbytek smířlivosti vůči jazykovému bahnu, říkám si, že by to mohlo být útulné ticho spokojeného obývacího pokoje nebo také uvolněné ticho mezi milenci. Zato když se mne zmocní vztek nad těmi ulepenými slovními zvyklostmi, pak to nesmí být nic menšího než jasné, chladné ticho temného vesmíru, kde se já jako jediný kdo mluví portugalsky, pohybuji po svých nezvučných drahách.“³

„Někdy je to spíš jakoby protržené ticho, něco o čem se má mlčet.“⁴

Má díla, to nejsou pravdivé odrazy oněch ztvárňovaných osob, kdyby byly znamenalo by to, že se dokážu naprosto oprostít od sebe samotné. Ne, jediná možnost jak bychom k něčemu takovému mohli dojít se naskýtá v tom, že by sami mí příbuzní namalovali to kým jsou. Dobrovolně tedy přiznávám, že to před čím stojíte, když se díváte na mou závěrečnou práci, jsou jen zčásti členové mé rodiny, protože vždycky jsem byla já prostředníkem mezi jejich duší a plátnem, a spolu se mnou i mé předsudky a zkušenosti, které jsem prozatím o světě nabyla.

³ MERCIER, Pascal. Noční vlak do Lisabonu, Praha: Plus, 2013. ISBN 978-80-259-0036-9. (s. 34)

⁴ KOLÁŘ, Jiří. Snad nic snad něco, Praha: Trigon, 2001. ISBN 80-86159-30-2. (s.76)

5 TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA A POPIS DÍLA

Má práce je složena z deseti maleb, přičemž každá má rozměry 170cm x 60cm (Příloha 6). Původně jsem je chtěla udělat 180cm x 60cm, ale nakonec jsem byla limitována nabídkou šíře plátna, která vycházela pouze na 170 cm a já jsem nechtěla zněkolikanásobit svou spotřebu tím, že bych plátno nastříhala jinak, ale s velkými zbytky. Všechna plátna jsem ošetřila několika nátěry akrylátová disperze DEN BRAVEN S2802A v poměru 1:7, abych nepřišla o barevnost lnu, kterou jsem měla v plánu využít.

Zvolila jsem si temperu jako médium se kterým mám nejvíce zkušeností a se kterým se mi dobře pracuje. S tempery značky UMTON mám pocit lepšího výsledku než s akrylovými barvami. Olejové barvy by byly vhodnější, nicméně vím, že nemám ještě tolik zkušeností a nerada bych byla nemile překvapená zrovna při práci na svém bakalářském tématu.

Jak jsem již psala v předešlé kapitole, čistota lnu u mě zvítězila i přes to, že to není ideální technologické východisko, protože se pro temperu doporučuje co nejtvrdší podložka. Nicméně pro tak velké dřevěné desky jsem neměla dostatek prostředků a se sololitem bych nedocílila efektu tichých míst. snažila jsem se alespoň eliminovat tento záporný fakt tím, že jsem zvolila styl malby, kdy pracuji spíše s tenkými filtry, než že bych nanášela silné vrstvy barev.

Každý obraz zastupuje vždy pouze jednoho člena mé rodiny. Konkrétně se jedná o mé rodiče, prarodiče, praprababičku, tři z mých tet a sestřenici. Já v tomto rodinném kruhu zastoupená nejsem, nýbrž má osobnost jistým způsobem promlouvá skrze každého, kdo je zde zachycen.

Malby budou instalovány do kruhu tak, aby pohledová strana obrazů byla uvnitř kruhu (Příloha 7). Pokud si tedy divák bude chtít malby prohlédnout, bude muset nejprve vkročit do kruhu. Ten je symbolem onoho ztvárňovaného rodinného kmene. Stojící malby tak jako stojící postavy, spolu komunikují a přenáší poselství o sobě divákovi, který nemůže jinak než se jim postavit všem najednou. V tom spočívá síla pospolitosti rodiny.

Z technologického hlediska je každý obraz připevněný ke dřevěným konstrukcím, které poslouží jako stojany (Příloha 8), malby tedy nejsou zavěšené ze stropu, jak bylo původně v plánu, nýbrž stojí pevně na zemi, což umožňuje s nimi pohybovat v prostoru bez závislosti na závěsných trámech a dílo se tak stává mnohem více mobilním.

6 MÉ DOSAVADNÍ DÍLO A PŘÍNOS PRÁCE

Můj zájem o malbu začal na hodinách figurální kresby a malby, když jsem studovala na střední škole textilních řemesel specializaci módní návrhářství. Poté co jsem strávila čtyři roky studií v tomto oboru jsem usodila, že přímo móda není pro mě. Jsem ráda, že ovládám řemeslo šití, které se dá propojit napříč různými obory, věnovat se ale fashion designu už není můj sen. Proto jsem se odklonila ze svého původního směřování a začala jsem studovat malbu.

Abych pravdu řekla, roky mého bakalářského studia vedly rozličnými cestami. První rok jsem se se samotnou malbou teprve seznamovala. Druhý rok se nesl v duchu hlubších poselství, která jsem se snažila do své malby vložit, mnohdy na úkor technické stránky věci. A třetí rok jsem se snažila všechny své poznatky, posbírané za tak krátkou dobu, uplatnit ve své bakalářské práci.

Hodně mi pomohl Erasmus, kde jsem si mohla spoustu věcí ujasnit a především, kde jsem v jiné zemi, v novém prostředí načerpala mnoho vzácné inspirace. Podnětné byly i připomínky jiných profesorů a spolužáků z Portugalska.

Má práce je od začátku koncipovaná na velice osobní úrovni, její přínost tak patrně docením nejvíce já. Shledávám jej v naplnění svého cíle, neboť má zvědavost již není tak nekonečná, protože se mi dostalo odpovědí na mnohé z mých otázek. Jaký další přínos má práce přinese asi nedokážu posoudit nyní, tak krátce po jeho dokončení. Tajně však doufám, že alespoň trochu otevřela v mé rodině prostor sdílení, který doposud zůstával zamčený za dveřmi ostychu.

7 INSPIRACE A KONTEXT PRÁCE V DANÉM OBORU

V tomto tématu mi nebyli ani tak inspirací konkrétní umělci, jako vyprávěné příběhy. Kdybych se ale zpětně měla podívat na svou práci, s nějakými tendencemi si ji spojím. Například práce Helen Frankenthaler, kterou jsem poznala díky konzultacím v Portu, má s mou prací jistě společné prvky, například jistou lehkost, hravost a práci s kompozicí (vyvažování pomocí kontrastů barev a umístování těchto objektů na samý kraj formátu). A trochu jistě i barevnost či tvarosloví, které nesou i mnohé z mých prvotních skic (Příloha 9).

Obzvláště v prvních malbách, které jsem ještě tvořila v Portu, nacházím zpětně blízké souvislosti s prací Georgii O'Keeffe. Spojitost vnímám v jisté míře i v konečných malbách. Někdy je to barevnost, ale spíše mi jde o tvarosloví jakési amorfní hmoty, kterou buď nechává čistě vyniknout, nebo ji propojuje s konkrétními prvky.

„O'Keeffeová se neustále pouštěla do různých pokusů, vedena touhou objevovat nové rozměry v přírodních látkách. Z jejich detailů, světelných efektů nebo figurativních tvarů vytvářela abstraktní výjevy.“⁵

Příklady v podobnosti tvarosloví, barvy a motivu jsem uvedla v Příloze 10.

Zatímco v proniknutí do formátu a v jeho použití mě inspiroval Mark Rothko, který v roce 1951 řekl: „Is precisely because I want to be very intimate and human. To paint a small pictures is to place yourself outside your experience, to look upon an experience as a stereopticon view, or with reducing glass. However, you paint the larger picture you are in it. It isn't something you command.“⁶

Současné umění na mě působí vesměs vyprázdněně, odosobněně. Často se snažící najít co nejoriginálnější formu, snažící se být drzé a provokativní. A nebo se naopak stává líbivým a poplatným trendům na sociálních sítích, to se potom nekontrolovatelně šíří, dokud se nestane taky prázdným, tak prázdným až bolí srdce se na něj dívat.

⁵ VIGUÉ Jordi. Mistři světového malířství, Dobřejšovice: Rebo Productions, 2008. ISBN 978-80-255-0075-0

⁶ CLEARWATER, B. The Rothko Book. London: Tate Publishing, 2006, (s. 98)

Nesnažím se zapojovat do ani jednoho z těchto proudů. Zároveň mi touto prací ani nešlo o to se mu nějak přímo vymezovat. I přes to vidím svou práci spíše na opačném pólu, trochu jako by byla vytržena z kontextu mladé malby. Pravděpodobně to způsobuje zvolené téma a můj osobní přístup věci, který se nedokáže vždy sloučit s tím, že by dílo nemělo nést žádné poselství, i kdyby to mělo být jen pro členy jedné rodiny.

„Za to co dělám musím vzít tu největší odpovědnost. Ano, za svou tvorbu musím ručit vším, co dělám. I když to zní pateticky tak i svým životem. Jinak psaní, malování, skládání, jakékoli umění nemá smysl.“⁷

Nedokážu bohužel posoudit, nakolik je to je jen a pouze můj samolibý pohled na věc. Je jisté, že i já jsem ovlivněna sociálními sítěmi a dobou ve které jsem vyrostla. To že se vnímám na opačném pólu, se možná pak může jevit někomu, kdo vyrostl v jiné době, jen jako hodně nadnesená metafora, protože on by potom musel být z jiné planety. Možná ta vzdálenost není zdaleka taková, jakou ji vnímám. Přiznávám, že na toto mám jen a pouze svůj subjektivní pohled.

Jeden z důkazů, který stojí proti mě je i ten, že nejsem první ani poslední kdo se kdy i v dnešní době věnoval podobnému tématu. V tomto ohromném světě plném možností a lidí, originalita pomalu ustupuje do ústraní. Takže i když vymyslíme něco, co se nám zdá originální nade vše, pravděpodobně existuje několik dalších lidí, kteří si to myslí též. Originalita se dnes stává velmi vzácným nástrojem, který zdaleka nevlastní každý. Nicméně pakliže do věci vložíme svůj osobní příběh, možná že tematicky se práce více lidí neliší, ale díky jinému náhledu na svět, bude obsah a nejspíš i forma jednotlivých děl pokaždé jiná.

Jako příklad bych chtěla uvést práci studentky Kristiny Fingerland z AVU, která si též jako téma své práce vybrala Rodokmen, nicméně svou práci pojala zcela odlišně. Vytvořila kmen, ze starého oblečení, prostěradel a látek, svých rodinných příslušníků, ty sešila a smotala do role, čímž vytvořila onen Rodový-kmen (Příloha 11).

⁷ KOLÁŘ, Jiří. Snad nic snad něco, Praha: Trigon, 2001. ISBN 80-86159-30-2. (s.79)

Stejné téma, jen o něco, dříve si zvolil student FAMU Igor Chaun, dnes již známý český filmový režisér, který na toto téma natočil svou klauzurní práci a pojmenoval ji „Nejkrásnější portrét“ (Příloha 12), ve které natáčí svou matku a svého kamaráda a bez příkras ukazuje jejich vztah. Poté tuto práci ještě rozvinul ve svém dokumentu „Otec, matka a já...“.

Neznám současného českého malíře který by si zvolit toto téma, tak snad tyto dvě ukázky postačí.

8 ZÁVĚR

Bude to už rok zpátky, co jsem si vybrala toto své bakalářské téma. Proběhlo mnoho příprav, když jsem studovala v Portugalsku a já si volila jakou cestou se vydám. Ze začátku jsem si byla jistá abstraktní polohou, ale nakonec jsem se posunula přeci jen o jeden tón, a v původních abstrakcích se objevily konkrétní formy. Skládané na sebe tak, jak se objevují ve vzpomínkách, někdy konkrétnější jindy zamlžené nedefinovatelným. Pod mýma rukama začal vznikat od nuly celý cyklus maleb, který nakonec složil kruh. Tento rodokmen, tak někdy rostl sám a jindy s mou pomocí. I přes to že by mohl růst dál a já bych na něm mohla dále pracovat, tak v tuto chvíli končím. Cítím že pro teď již bylo řečeno to, co řečeno být mělo a jestli tato práce bude mít nějaké pokračování, tak to bude chtít nejprve čas.

Během práce se mi vyjevilo jak těžké někdy je soustředit se jen a pouze na obraz, na to co do něj chci zachytit, aby byl ryzí. Často jsem narážela, když jsem si uvědomila, že formy a barvy z mého okolí na mne útočí natolik, že je nedokážu úplně vytěsnit a do obrazů se tedy dostanou i ony. O to hůř, že jsem kvůli korona krizi malovala u sebe doma ve velmi blízkém prostředí, tím spíš si mě tvary podmaňovaly a realita pokoje mě tak blízkého se prolínala na plátna, kde jsem se snažila zachytit něco podobného, nicméně ne totožného.

Co vnímám jako pozitivum je to, že se mi podařilo proniknout do rodinné atmosféry z nového úhlu pohledu a že se mi nakonec tato načerpaná zkušenost alespoň částečně podařila přenést do obrazů. Když obrazy stojí okolo mě v kruhu, mám pocit, že ji cítím.

9 SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

A) Knižní literatura

1. MERCIER, Pascal. Noční vlak do Lisabonu, Praha: Plus, 2013. ISBN 978-80-259-0036-9. (s. 87)
2. TŘEŠTÍK, Michael. Umění vnímat umění guerilla writing about art, Praha: Gasset, 2011. ISBN: 978-80-87079-15-7. (s. 50)
3. MERCIER, Pascal. Noční vlak do Lisabonu, Praha: Plus, 2013. ISBN 978-80-259-0036-9. (s. 34)
4. KOLÁŘ, Jiří. Snad nic snad něco, Praha: Trigon, 2001. ISBN 80-86159-30-2. (s.76)
5. VIGUÉ Jordi. Mistři světového malířství, Dobřejovice: Rebo Productions, 2008. ISBN 978-80-255-0075-0
6. CLEARWATER, B. The Rothko Book. London: Tate Publishing, 2006, (s. 98)
7. KOLÁŘ, Jiří. Snad nic snad něco, Praha: Trigon, 2001. ISBN 80-86159-30-2. (s.79)

B) Internetové zdroje

CHAUN Igor, Nejkrásnější portrét:

<https://www.youtube.com/watch?v=ogRg2SQhJgo>

FINGERLAND Kristina:

https://www.instagram.com/k_fngrlnd/?hl=cs

10 RESUMÉ

As the topic of my bachelor's thesis, I have chosen my bloodline. I have chosen this topic as a reason to get to know my family better, while in my family, we don't usually talk about our childhood, or youthhood, we don't talk about the people who have left us. I wanted to see my family from a different angle and hear some of these secret stories.

From the beginning I knew it is not about picturing the portraits of particular family members, but I wanted to capture their memories and feelings together with mine about them.

The first idea was to assemble the usual looking family-tree at the wall with smaller paintings. However, the small formats were not ideal for my intention and through time I decided to change it. At my Erasmus in Portugal I decided, that the installation should be linked with the commonly used term „family circle“. I chose the format 170x60cm to refer to the size of a standing person and set the paintings up in an actual circle, with just small spaces between the paintings, to create the feeling of stepping into the family. Each painting pictures one member of the family. I have painted on linen canvas with tempera, beforehand I painted the canvases with acrylate dispersion, so I could work with the specific color and structure of linen.

There are silent spaces in the paintings, they picture my feeling of not even knowing well all the members of my family, sometimes they symbolize peace, sometimes uneasiness.

It was my first experience with a work on such a big cycle, the hardest part was not to get affected with the ambience in which I was painting, the shapes and colours, which were around me and tried to steal my attention. Because of the Corona-virus pandemic, I couldn't work in the school building the whole time and had to work at home, where there is much more distractions. At the recommendation of the head of the atelier, the last week of the works I spend in the school building, where I tried to finish my work and to shade the inappropriate.

In the end I feel like I brought the atmosphere of the stories and of the talks with my family members in the paintings. This makes me happy and I feel like I at least partly succeeded.

11 SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Fotografie z rodinného archivu

Příloha 2

Jedny z úplně prvních skic, kdy jsem ještě nebyla rozhodnutá ani o výsledném formátu, ani o formě provedení

Příloha 3

První pokusy, malby na plátne rozměry 60 x 80, 15 x 20, 25 x 35

Příloha 4

Plátne již v poměru výsledného formátu, zatím o polovinu zmenšené, pokusy jak se bude s tímto formátem dít pracovat, stále abstraktní forma

Příloha 5

Skici z doby kdy jsem již věděla, že chci použít plátne zhruba ve velikosti a proporci lidské figury, podle některých z nich vznikaly malby ukázané v Příloze 4

Příloha 6

Deset finálních maleb, každá zastupuje jednoho člena mé rodiny, velikost 170x60

Příloha 7

Vystavení prací do kruhu, orientační nákres

Příloha 8

Dřevěné konstrukce, způsob vystavení, pohled zepředu a zezadu

Příloha 9

Inspirace, práce umělkyň Helen Frankenthaler

Příloha 10

Porovnání prací Georgii O'Keeffe s mými malbami

Příloha 11

Studentka Kristina Fingerland a její pojetí tématu rodokmen

Příloha 12

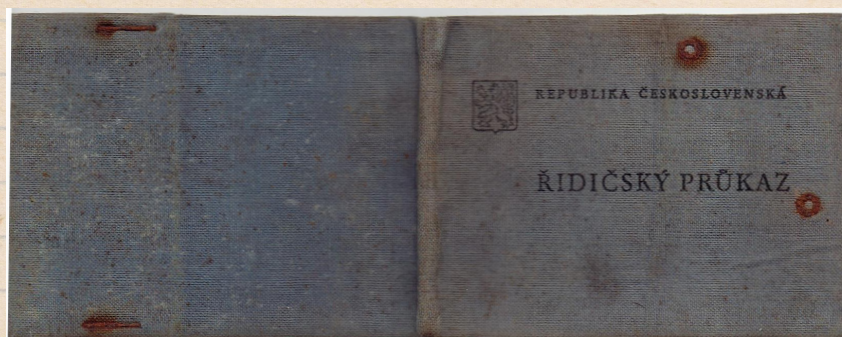
Nejkrásnější portrét, Igor Chaun - jiné pojetí tématu rodiny

Příloha 1

Fotografie z rodinného archivu

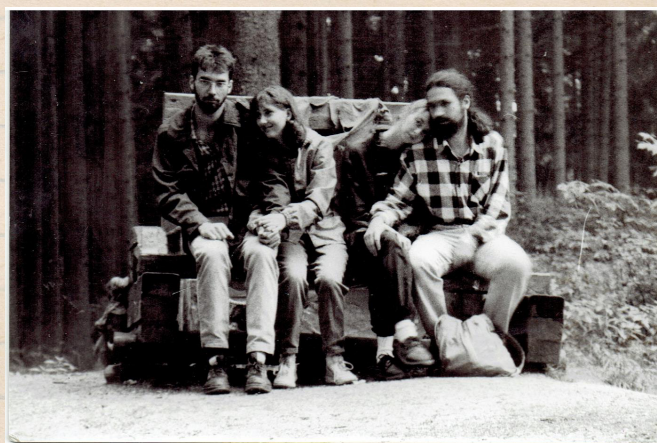
vlevo babička Ludmila

babiččin řidičský průkaz

nevlastní pradědeček s tetou Annou,
Ludmilou a se strejdou Pavlem

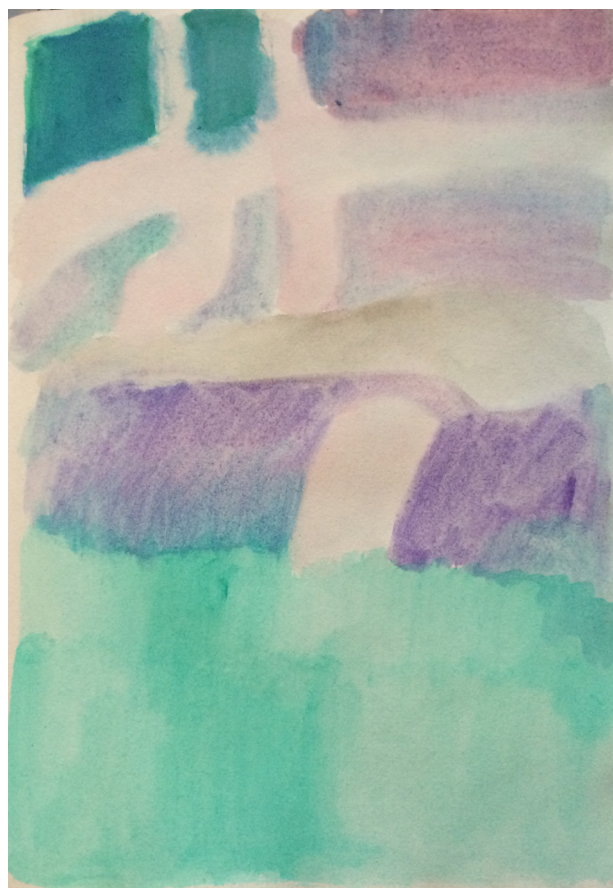
vlevo tátův bratr se svou budoucí
ženou, vpravo rodiče

teta Věra, třetí z leva ve spodní řadě

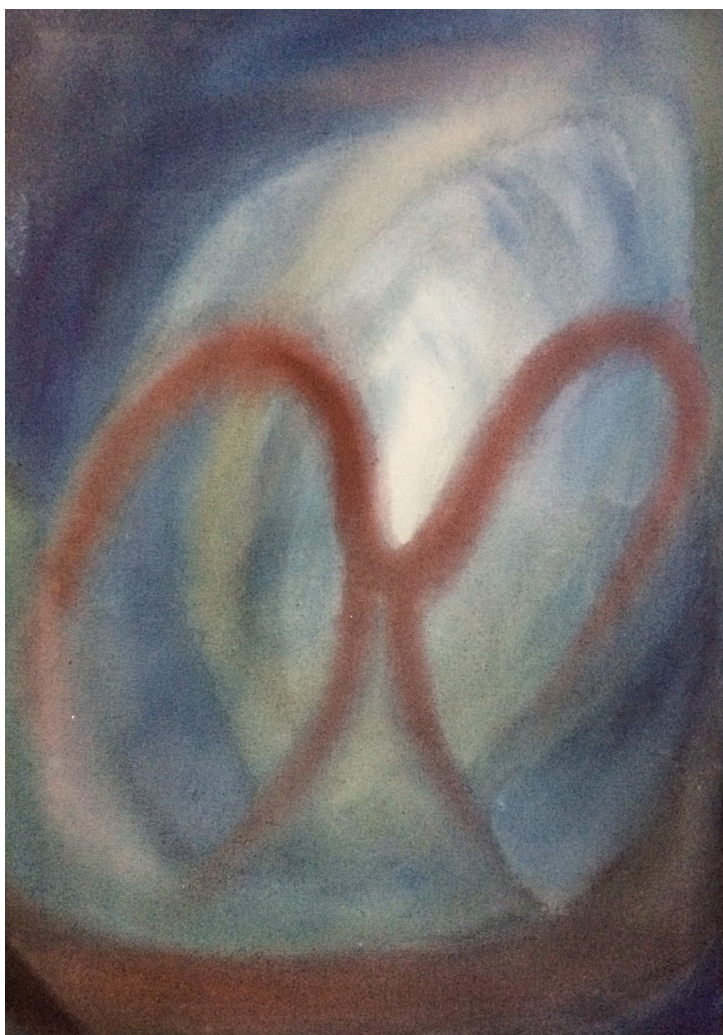
Příloha 2

Jedny z úplně prvních skic, kdy jsem ještě nebyla rozhodnutá ani o výsledném formátu, ani o formě provedení

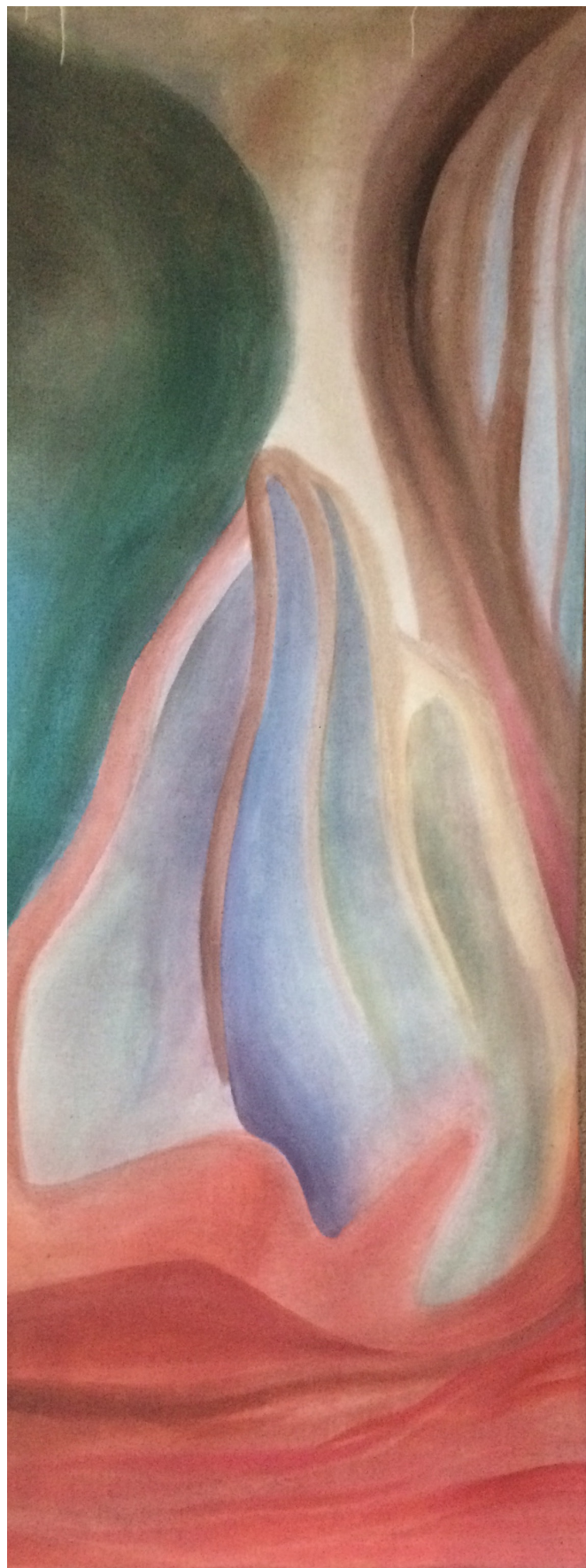
Příloha 3

První pokusy, malby na plátne rozměry 60 x 80, 15 x 20, 25 x 35

Příloha 4

Plátna již v poměru výsledného formátu, zatím o polovinu zmenšené, pokusy jak se bude s tímto formátem dít pracovat, stále abstraktní forma

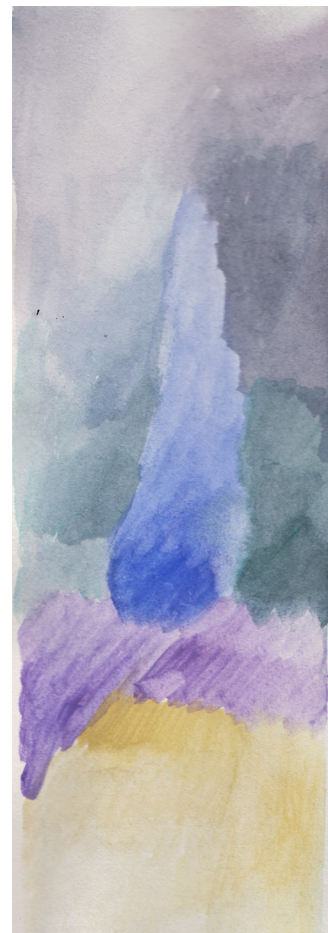
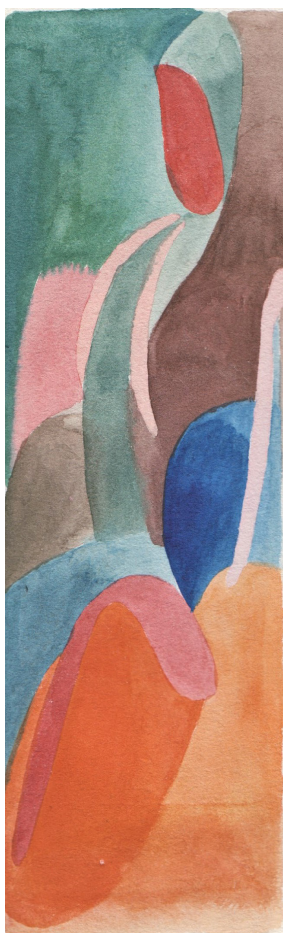
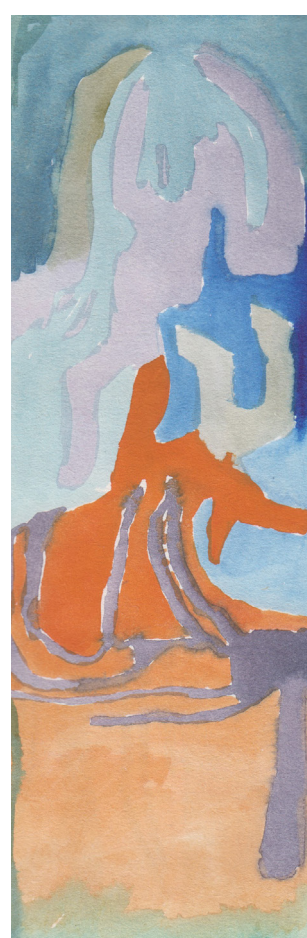

Příloha 5

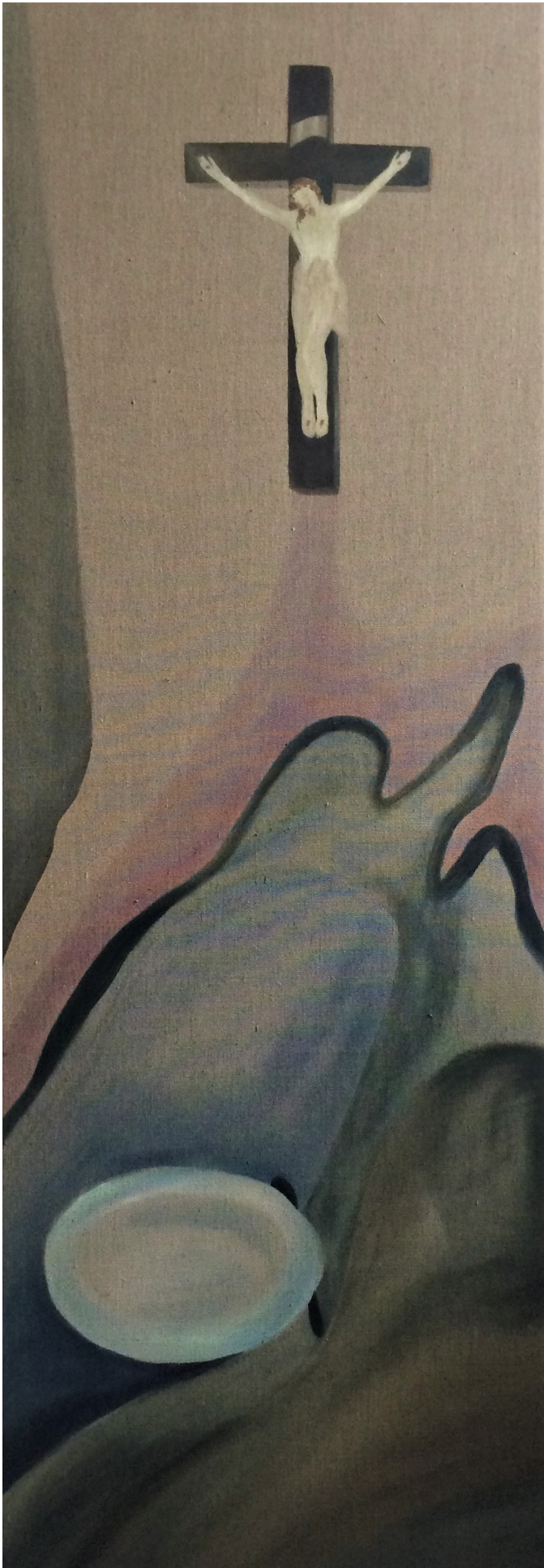
Skici z doby kdy jsem již věděla, že chci použít plátna zhruba ve velikosti a proporci lidské figury, podle některých z nich vznikaly malby ukázané v Příloze 4

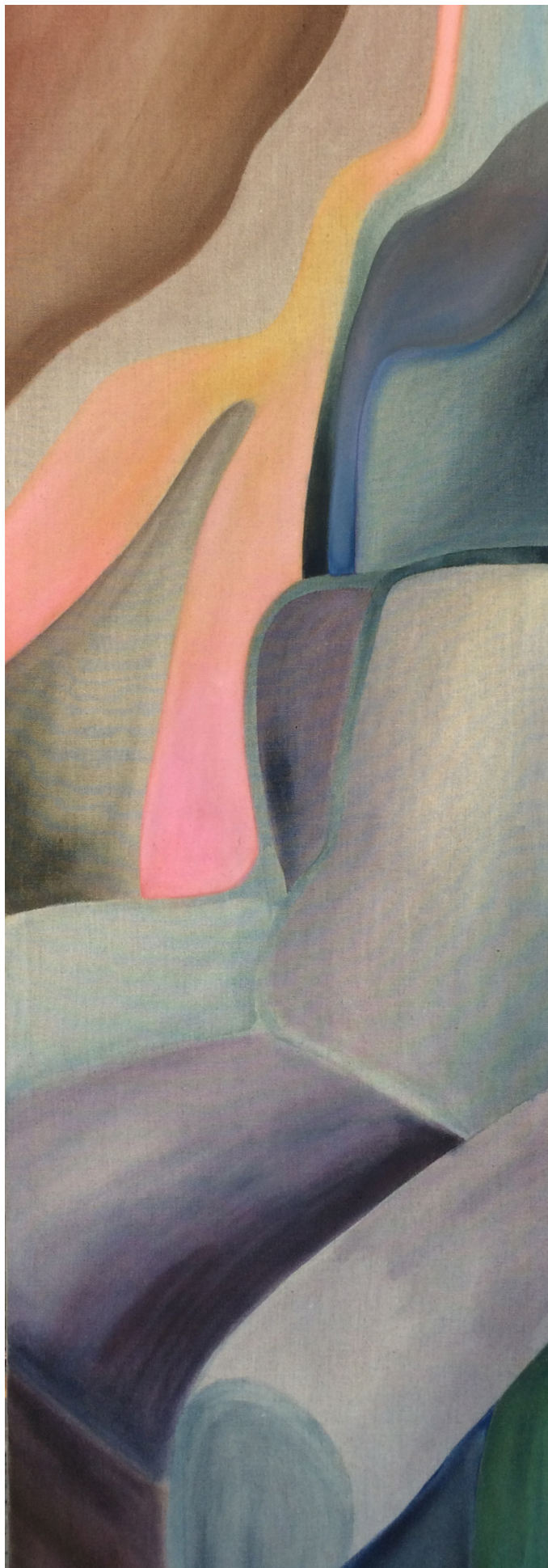
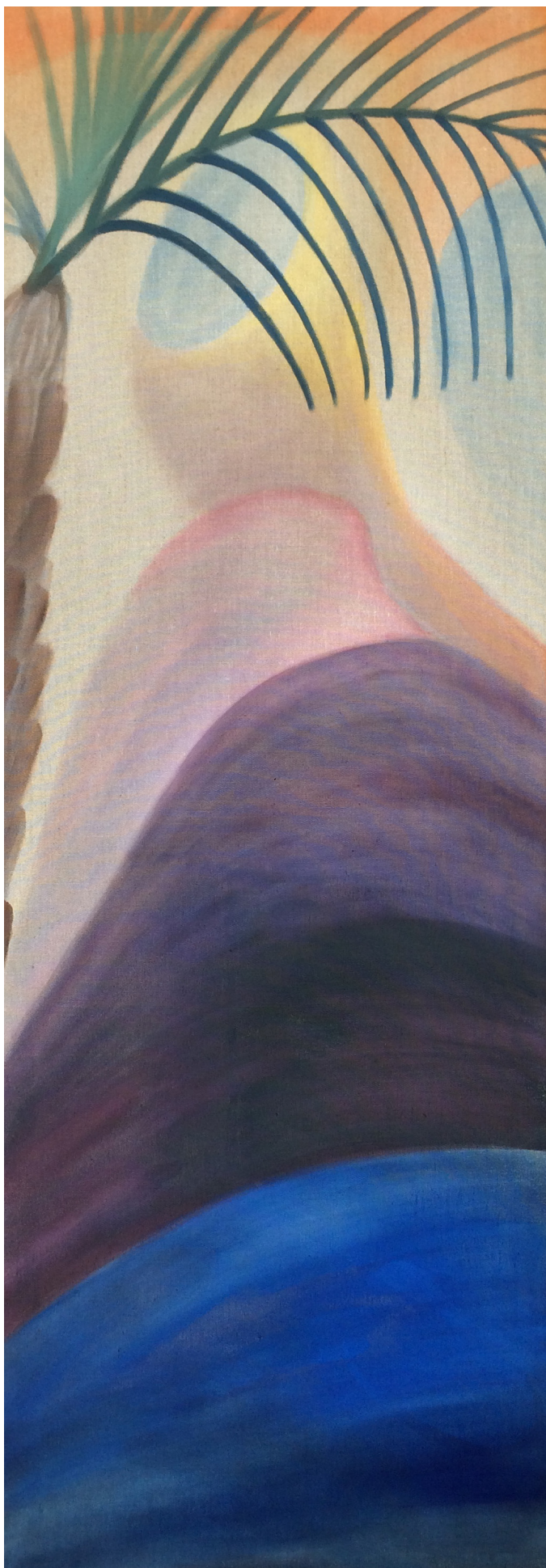

Příloha 6

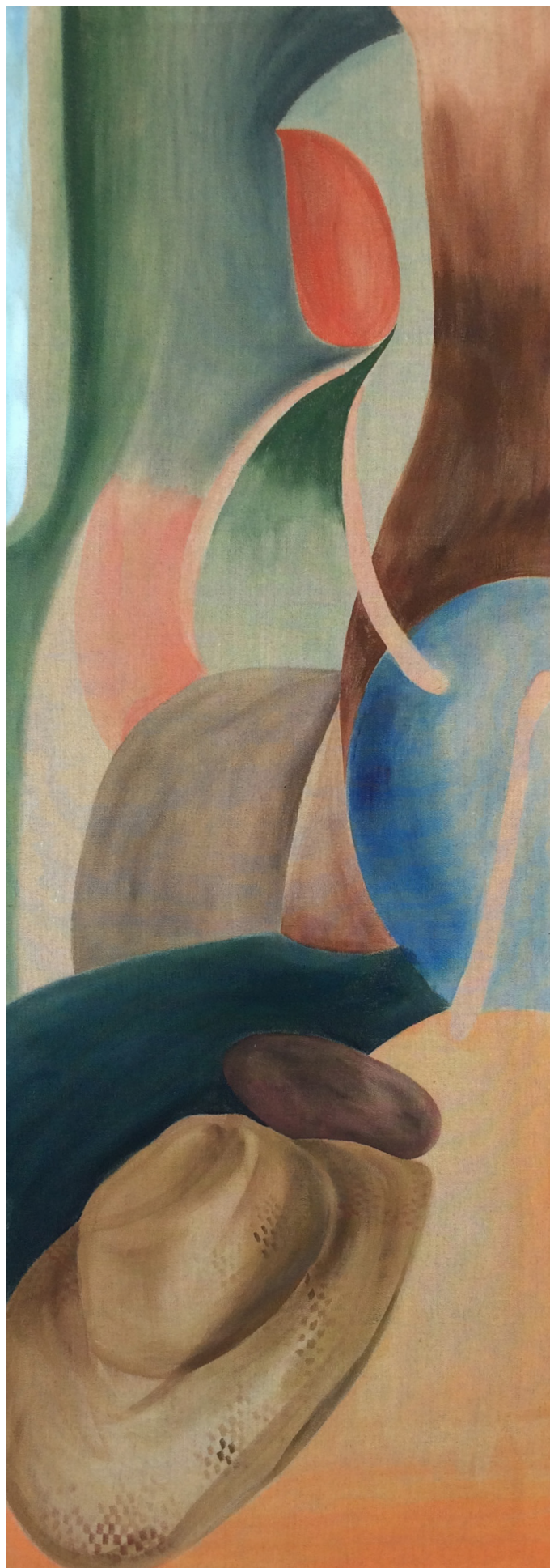
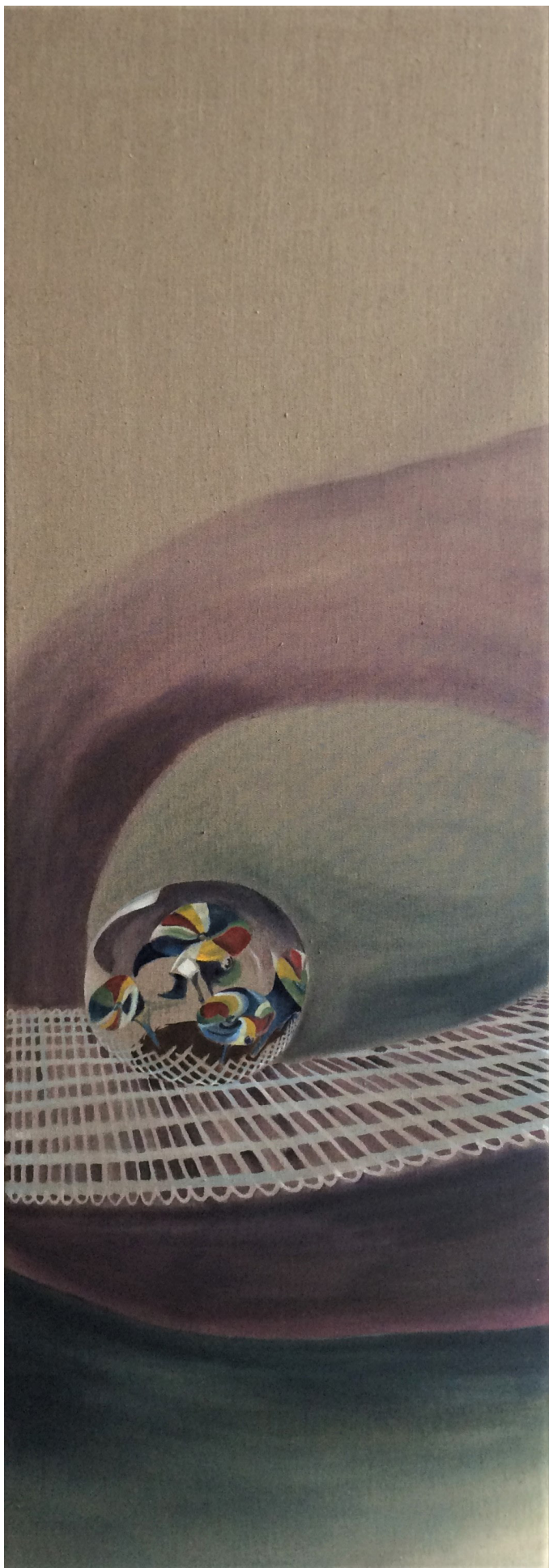
Deset finálních maleb, každá zastupuje jednoho člena mé rodiny, velikost 170x60

Z leva: Teta Věrka, Babička Jaruška, Teta Jana, Táta

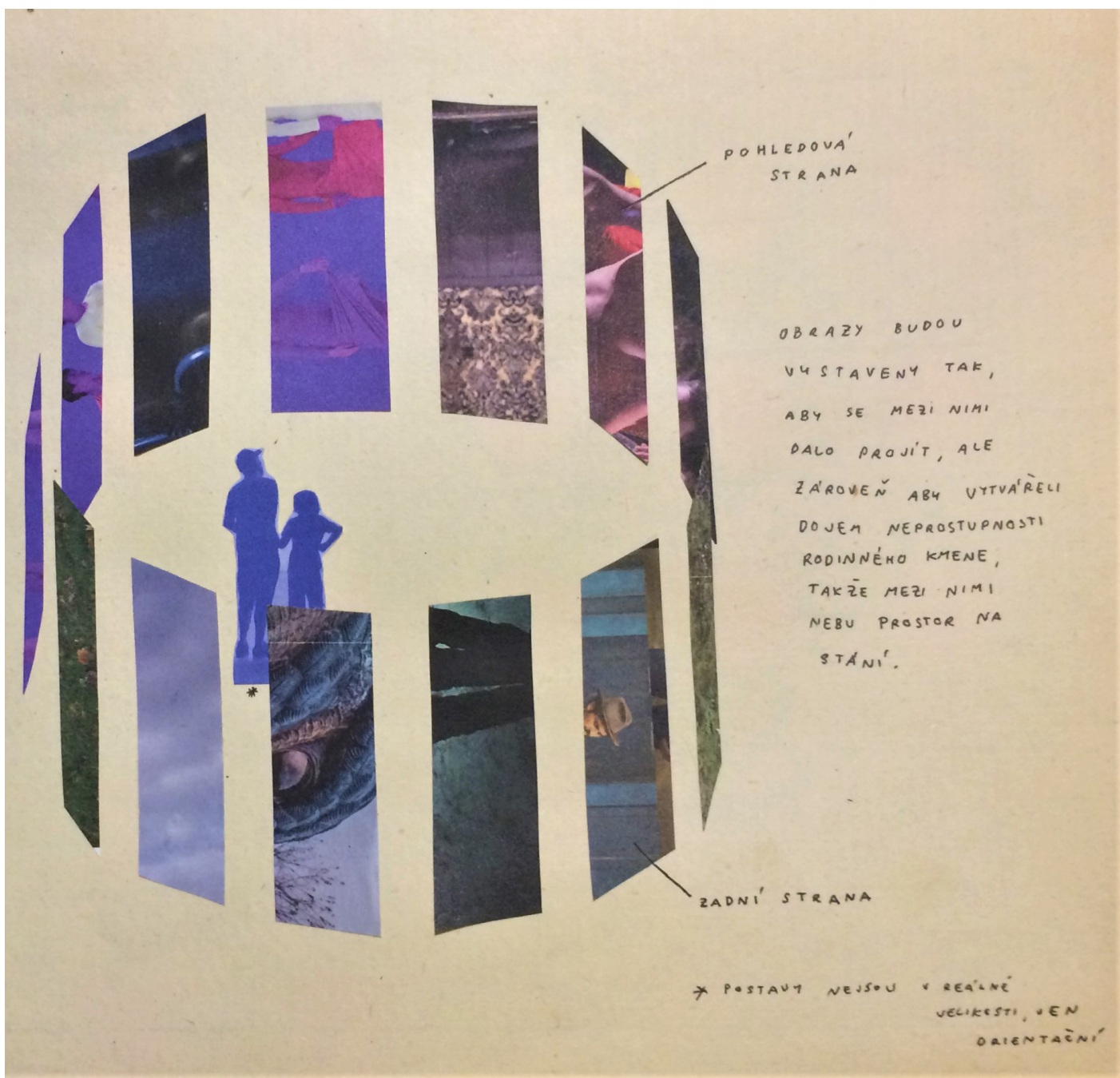
Z leva: Teta Lidka, Babička Liduška, Prababička Anička, Děda František

Z leva: Sestřenice Majda, Máma

Příloha 7

Vystavení prací do kruhu, orientační nákres

Příloha 8

Dřevěné konstrukce, způsob vystavení, pohled zepředu a zezadu

Příloha 9

Inspirace, práce umělkyň Helen Frankenthaler

Helen Frankenthaler, (Bach's) Sacred Teater, 1970

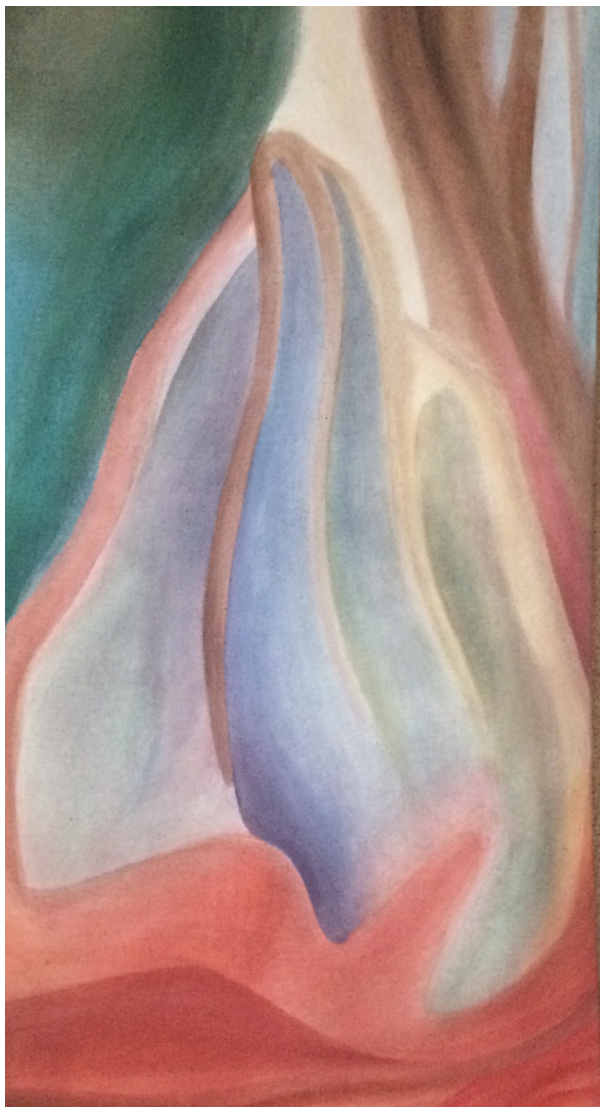

Helen Frankenthaler, Summerscene, Provincetown, 1961

Příloha 10

Porovnání prací Georgii O'Keeffe s mými malbami

1. srovnání tvarosloví

Georgia O'Keeffe, Series 1 - No.4, 1918

2. srovnání barevnosti

Georgia O'Keeffe, Music, Pink and blue No. 2, 1918

3. srovnání práce s konkrétní formou převedenou k abstrakci, srovnání tvarosloví

Georgia O'Keeffe, Part of the Cliff, 1946

Příloha 11

Studentka Kristina Fingerland a její pojetí tématu rodokmen

Příloha 12

Nejkrásnější portrét, Igor Chaun - jiné pojetí tématu rodiny

